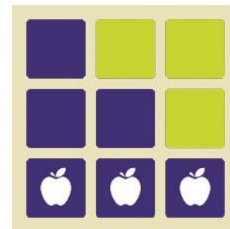

Gunta Bite

Glezna

UDK 821.174-3
Bi930

Stāsts sacerēts un iesniegts konkursam “Viegli lasīt”.
Konkursu rīkoja Erasmus+ projekta
“Vieglā valoda sociālās iekļaušanas veicināšanai” PERLSI
dalībnieki Latvijas Universitāte un Vieglās valodas aģentūra.

Šī grāmata rakstīta 3. vieglās valodas līmenī.
Grāmata tapusi sadarbībā ar Vieglās Valodas aģentūru
un biedrību “Rīgas pilsētas “Rūpju bērns””.

Grāmatā ir Guntas Bites gleznu un zīmējumu kopijas.

Redaktore Vineta Bite.
Vieglās valodas konsultante Irīna Meļņika.

© Gunta Bite, teksts, vāka dizains un ilustrācijas
© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, izdevums, makets, 2022

Sintija bija jauna un enerģiska meitene.

Viņai patika vērot dabu.

Visvairāk Sintijai patika vērot dabā krāsas.

Rītos krāsas bija gaišas.

Dienā tās kļuva spilgtākas.

Bet vakarā dabā parādījās sarkani toņi.

Kādu vakaru Sintija peldējās ezerā.

Saule rietēja.

Tas bija tik skaisti!

Sintija gribēja dabas krāsas uzgleznot.

Nākamajā dienā Sintija nopirka krāsas un otas.

Viņa paņēma papīru un sāka gleznot.

Pirmā glezna Sintijai nepatika.

Viņa gribēja iemācīties gleznot labi.

Tāpēc Sintija meklēja gleznošanas pamācības internetā.

Vairākas dienas meitene skatījās internetā dažādus video.

Pēc nedēļas viņa uzgleznoja jaunu gleznu.

Tas bija saulriets ezerā.

Sintijai patika glezna.

Tomēr viņa nevienam nerādīja savu gleznu.

Viņa turpināja mācīties gleznot.

Taču visas gleznas Sintija paslēpa skapī.

Kādu dienu pie Sintijas ciemos atbrauca brālis Emīls.

Emīls atnesa vafeļu torti.

“Es sagriezīšu torti un uzlikšu uz šķīvja.

Atnes salvetes no skapja!”

Sintija teica Emīlam.

Emīls iegāja istabā pēc salvetēm.

Viņš ilgi nenāca atpakaļ.

“Kur tu pazudi?”

Sintija sauca.

Drīz virtuvē ienāca Emīls.

Viņam rokās bija Sintijas gleznas.

“Kas tās gleznoja?”

Emīls jautāja.

Sintija nosarka.

“Es,” viņa klusi atbildēja.

“Kāpēc gleznas ir skapī?

Tās ir skaistas!”

Emīls teica.

“Es negribu tās nevienam rādīt,”

Sintija atbildēja.

“Žēl,”

Emīls nopūtās.

Viņš gribēja vienu gleznu sev.

Sintija viņam to uzdāvināja.

Nākamajā dienā Sintija devās uz zupas virtuvi.

Uz zupas virtuvi nāca nabadzīgi cilvēki.

Tur viņi varēja paēst.

Sintija bija zupas virtuves brīvprātīgā darbiniece.

Par savu darbu viņa nesaņēma naudu.

Taču Sintijai patika taisīt ēst un pabarot cilvēkus.

Zupas virtuvē strādāja arī citi brīvprātīgie darbinieki.

Viens no viņiem bija Leo.

Neviens nezināja viņa uzvārdu.

“Esmu vienkārši Leo,”

viņš vienmēr atbildēja.

Kādu dienu zupas virtuvē ienāca direktore Jana.

“Mīļie jaunieši!

Mums ir problēma!”

Jana iesaucās.

Zupas virtuvei vajadzēja jaunus reklāmas plakātus.

Tomēr viņiem nebija naudas māksliniekam.

“Varbūt kāds no jums prot zīmēt?”

Jana jautāja darbiniekiem.

Virtuvē iestājās klusums.

“Varbūt es varu pamēģināt?”

Sintija nedroši jautāja.

Direktore Jana piekrita.

Sintija atkal meklēja padomu internetā.

Viņa skatījās vairākus video par gleznošanu.

Kādā video Sintija redzēja mākslinieci Rasu Rozentāli.

Rasa gleznoja ziedus.

Taču Sintija gleznoja citādi.

Viņas gleznās bija dažādas krāsas, līnijas un formas.

Tomēr Rasas Rozentāles gleznas Sintijai patika.

Sintija nolēma zupas virtuves plakātam gleznot ziedus.
Tikai Sintijas gleznā bija arī dažādas krāsas un līnijas.

Pēc nedēļas jaunie zupas virtuves plakāti bija gatavi.

“Sintij, plakāti ir skaisti!”

Leo iesaucās.

Plakāti patika arī pārējiem zupas virtuvē.

Darbinieki ieteica Sintijai savas gleznas likt internetā.

Piemēram, tādā interneta lapā kā feisbuks.

Ziņas internetā skatās un lasa daudz cilvēku.

Tā var parādīt savus darbus citiem.

Sintija ielika savu gleznu bildes feisbukā.

Drīz Sintija saņēma labus vērtējumus
no saviem feisbuka draugiem.

Viņa turpināja ar prieku gleznot.

Zupas virtuvē Sintijai iekārtoja telpu gleznošanai.

Sintija nosauca to par mākslas istabu.

Kādu dienu pie Sintijas pienāca
zupas virtuves apmeklētājs Ralfs.
Ralfam nebija māju.
Viņš dzīvoja uz ielas.
Ralfs bieži nāca ēst uz zupas virtuvi.
Tuvojās viņa dzimšanas diena.

“Vai tu uzzīmēsi man apsveikuma kartīti?”

Ralfs jautāja.

Sintija apsolīja un ielēja šķīvī zupu.

Tad viņa zupas šķīvi iedeva Ralfam.

Nākamajā dienā Sintija uzdāvināja Ralfam
apsveikuma kartīti.

Kartītē bija spilgti dzeltena puķe.

Tā auga no spraugas sausā zemē.

Uz kartītes bija šādi vārdi:

“Katru gadu mēs piedzimstam no jauna.

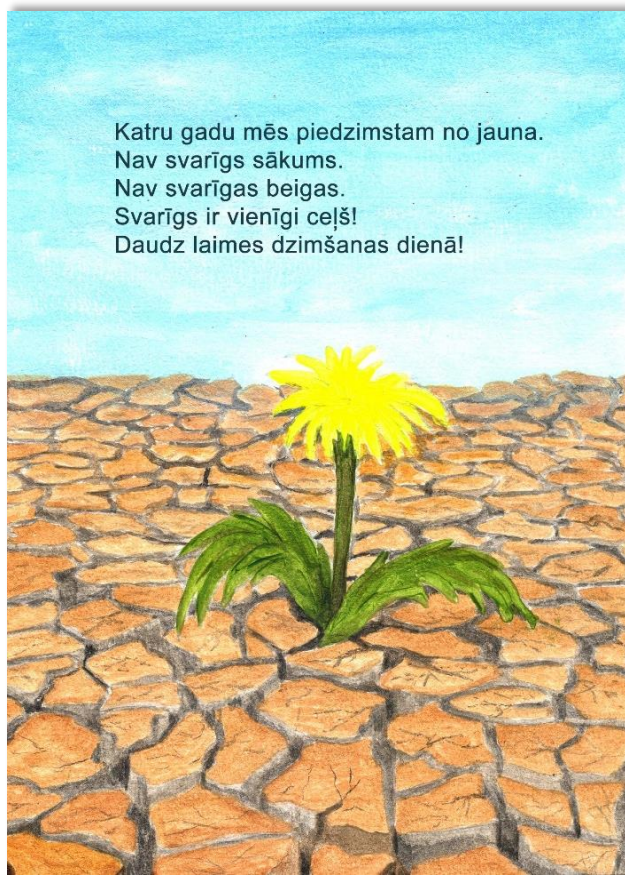
Nav svarīgs sākums.

Nav svarīgas beigas.

Svarīgs ir vienīgi ceļš!

Daudz laimes dzimšanas dienā!”

Katru gadu mēs piedzimstam no jauna.
Nav svarīgs sākums.
Nav svarīgas beigas.
Svarīgs ir vienīgi ceļš!
Daudz laimes dzimšanas dienā!

Ralfs ilgi skatījās uz apsveikuma kartīti.

Viņa acīs bija asaras.

“Sintij, tu mani nepazīsti.

Tu mani jūti.

Paldies!”

Ralfs teica Sintijai.

Sintija bija laimīga.

Viņai patika darīt cilvēkiem labu.

Īpaši tādiem cilvēkiem kā Ralfs.

Tajā vakarā feisbuka komentāros

Sintija saņēma jautājumu:

“Vai tu mēģini gleznot kā Rasa Rozentāle?”

Sintija uzrakstīja atbildi:

“Rasa Rozentāle man ļoti patīk.

Viņa mani iedvesmo!”

Sintija turpināja lasīt ziņas feisbukā.

Negaidīti viņa ieraudzīja feisbukā zupas virtuves plakātu.

Pie plakāta bija uzraksts:

“Rasas Rozentāles glezna vai slikts atdarinājums?”

Zem šī feisbuka ieraksta bija vairāki komentāri:

“Zupas virtuve nozaga Rasas gleznu.

Laikam negribēja maksāt,”

kāds rakstīja.

Sintija lasīja un jutās vainīga.

Viņa centās komentētājiem atbildēt:

“Zupas virtuve gleznu nezaga.

Tā ir mana glezna zupas virtuvei.”

Komentētāji Sintijai pārmeta Rasas gleznas kopēšanu.

Sintija nevarēja to izturēt.

Viņa sāka raudāt.

Nākamajā dienā Sintija negāja uz zupas virtuvi.
Viņa palika mājās vairākas dienas.

Leo zvanīja Sintijai uz mobilo telefonu.
Sintija neatbildēja.

Leo meklēja Sintiju viņas mākslas istabā.
Taču Sintijas tur nebija.

Arī zupas virtuves direktore Jana meklēja Sintiju.

Jana gribēja runāt ar Sintiju

par komentāriem feisbukā.

Māksliniece Rasa Rozentāle bija dusmīga uz Sintiju.

Pienāca pusdienu laiks.

Zupas virtuvē pie katliem Leo ieraudzīja Sintiju.

Sintijas acis bija sarkanas.

Viņa bija daudz raudājusi.

Meitenes mati bija netīri.

Leo aplika roku ap Sintijas pleciem.

“Labāk es liešu zupu,”

Leo teica.

Sintija pasmaidīja.

Leo izņēma no Sintijas drebošās rokas kausiņu.

Ar kausiņu Leo lēja šķīvjos zupu.

Sintija dalīja cilvēkiem maizi.

Vakarā Leo veda Sintiju mājās.

“Nebēdājies tik ļoti,”

Leo teica meitenei.

Sintija sāka raudāt.

“Manis dēļ cieš zupas virtuve.

Māksliniece Rasa gaida manu atvainošanos.

Citādi viņa sūdzēs zupas virtuvi tiesā,”

stāstīja Sintija.

“Par ko tev jāatvainojas?”

Leo nesaprata.

“Mana glezna ir briesmīga,”

Sintija skaidroja.

Leo klusēja.

Pēc brīža viņš teica:

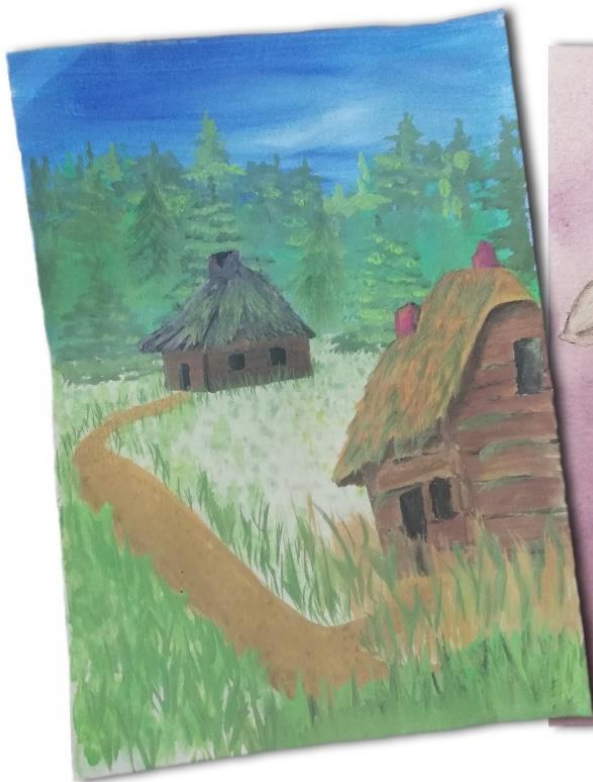
“Sintij, tu nevari tā pazust.

Tu esi vajadzīga cilvēkiem zupas virtuvē.

Dzīve turpinās!

Viena iedomīga māksliniece nevar to izjaukt.”

Nākamajā rītā Sintija bija zupas virtuvē agrāk par visiem.
Mākslas istabā bija 2 viņas zīmētas apsveikuma kartītes.
Vajadzēja tajās ierakstīt apsveikumus.
Kartītes Sintija gribēja uzdāvināt
2 zupas virtuves apmeklētājiem.
Ralfs bija lielījies ar savu apsveikuma kartīti.
Tagad visi gribēja svētkos saņemt Sintijas apsveikumu.

Sintija apsēdās pie galda rakstīt apsveikumus.

Pēkšņi mākslas istabas durvis skaļi atvērās.

Istabā ienāca māksliniece Rasa Rozentāle!

Sintija pielēca kājās.

“Tātad šeit tu zīmē tos briesmīgos darbus!”

Iesaucās māksliniece.

Pārsteigtā Sintija klusēja.

Rasa Rozentāle dusmīgi izmētāja Sintijas krāsas un otas.

Māksliniece ieskatījās apsveikuma kartītēs.

“Vai tā ir māksla?”

Rasa izsmēja Sintijas darbu.

“Tev nemaz nav talanta!

Labāk turpini vārīt zupu!”

Rasa teica un aizgāja.

Sintija sāka raudāt.

Viņa jutās briesmīgi.

“Nekad dzīvē vairs negleznošu!”

Sintija nolēma.

Viņa salasīja Rasas Rozentāles izmētātās otas un krāsas.

Tad Sintija izmeta tās miskastē un aizgāja.

Zupas virtuvē sāka ierasties darbinieki.

Ēdamzālē uz galda viņi atrada 2 apsveikuma kartītes.

Blakus kartītēm bija mākslas istabas atslēgas.

Pie atslēgām bija šāda zīmīte:

“Lūdzu apsveiciet dzimšanas dienā Luīzi un Edgaru!

Atslēgas atdodiet direktorei Janai!

Paldies par kopā pavadīto laiku!

Sintija”

Veselu nedēļu Leo centās pierunāt Sintiju atgriezties.

Leo rakstīja viņai jaukas īsziņas.

Leo zvanīja Sintijai.

Viņš stāstīja par notikumiem zupas virtuvē.

Bet Sintija negāja ārā no mājām.

Kādu dienu Sintijai piezvanīja direktore Jana.

“Sintij, tā nevar turpināt.

Tu neesi vainīga!”

Jana teica.

“Rīt zupas virtuvē būs Rasa Rozentāle un žurnālisti.

Atnāc arī tu!”

Direktore aicināja Sintiju.

Sintija piekrita.

Nākamajā dienā Sintija atnāca uz zupas virtuvi.

Sintijai pretī steidzās Leo.

Viņš apskāva meiteni un ilgi nelaida vaļā.

“Es būšu tev blakus,”

Leo čukstēja.

Sintija iegāja ēdamzālē.

Tur bija daudz cilvēku.

Daži no šiem cilvēkiem bija žurnālisti.

Direktore Jana sēdēja pie galda.

Rokās Janai bija Sintijas zīmētās apsveikuma kartītes.

“Vai Ralfs, Luīze un Edgars atdeva kartītes atpakaļ?”

Sintija jautāja.

“Nē, Sintija.

Viņi man tās aizdeva,”

skaidroja direktore.

“Kāpēc?”

Sintija nesaprata.

“Tad redzēsi,”

atbildēja Jana.

Ēdamzālē ienāca Rasa Rozentāle skaistā kleitā.
Visi skatījās uz mākslinieces kleitu un skaļi sarunājās.
Rasa Rozentāle piegāja pie zupas virtuves direktores.
“Es tevi nesaprotu!
Kā tu vari izturēt visus tos nabadzīgos cilvēkus?”
Rasa čukstēja.

Bet žurnālistiem Rasa Rozentāle neteica
savas īstās domas.

“Man ir prieks būt šeit.

Es atbalstu zupas virtuves darbu,”
māksliniece teica žurnālistiem.

Rasa paskatījās uz Sintiju.

“Taču man nepatika manas gleznas kopēšana plakātā.
Par to es gribu atvainošanos.”

Rasa Rozentāle teica.

Visi paskatījās uz Sintiju.

Meitene pagāja uz priekšu.

Viņa izskatījās nogurusi.

Zem acīm Sintijai bija zili riņķi.

“Es vēlos atvainoties māksliniecei Rasai Rozentālei.

Tomēr es nezagu viņas gleznu.

Es no viņas iedvesmojos,”

teica Sintija.

Cilvēki zālē sāka skaļi sačukstēties.

“Internetā es skatījos Rasas Rozentāles video.

No video es mācījos gleznot,”

Sintija skaidroja.

“Vai video internetā ielika pati Rozentāle?”

Jautāja kāds žurnālists.

“Vai Rasas Rozentāles video internetā varēja redzēt visi?”

Jautāja cits žurnālists.

“Jā,” atbildēja Sintija.

“Pagaidiet!

Mēs šeit esam pavisam cita iemesla dēļ.”

Rasa Rozentāle iesaucās.

Māksliniece pagriezās pret Sintiju un teica:

“Es pieņemu tavu atvainošanos.”

“Patiesībā Sintijai nav jāatvainojas,”
iesaucās kāds no apmeklētājiem.

“Atdarināt cita mākslinieka rokas kustību nav kopēšana.”

Tas pats cilvēks turpināja runāt.

Žurnālisti gribēja redzēt runātāju.

Zāles priekšā iznāca zupas virtuves apmeklētājs Ralfs.

“Tev kā māksliniecei būtu jāzina pats galvenais.

Atdarināt gleznu var jebkurš cilvēks.

Taču sajaukt krāsas ir māksla,”

Ralfs teica Rasai.

Māksliniece nicīgi iesmējās.

Bet Ralfs turpināja:

“Krāsas ir gleznas dzīvība.

Sintija jūt krāsas un cilvēkus.

To nevar iemācīt neviens skolotājs.”

Ralfs piegāja pie direktores Janas un paņēma kartītes.

Viņš parādīja kartītes žurnālistiem.

“Sintija gleznoja ne tikai zupas virtuves plakātus.

Viņa gleznoja mums katram apsveikuma kartītes.

Katrā kartītē ir daļa no mums pašiem.

To māc tikai īsts mākslinieks,”

Ralfs teica.

Tā beidzās tikšanās ar žurnālistiem.

Sintija atkal sāka strādāt zupas virtuvē.
Sākumā viņai bija grūti atkal ticēt cilvēkiem.
Tomēr visu laiku Sintijai blakus bija Leo.
Leo lika Sintijai smaidīt.

Katru vakaru Leo zvanīja Sintijai un stāstīja jokus.

Tas palīdzēja.

Sintija atkal sāka priecāties par dzīvi.

Tomēr viņa nejutās pavisam laimīga.

Sintija ar Leo viens otru iemīlēja.
Viņi daudz laika pavadīja kopā.
“Sāc atkal gleznot.
Citādi Rasa Rozentāle būs uzvarējusi,”
Leo teica.
Taču Leo nevarēja Sintiju pierunāt.

Kādu dienu Leo ienāca zupas virtuvē ar apaļu koka dēli.

Viņš piegāja pie Sintijas un teica:

“Zupas virtuvē ir viena tukša siena.

Tur vajadzētu kādu gleznu.

Uzglezno kaut ko uz šī koka dēļa!”

Kādu brīdi Sintija klusēja.

Tad viņa paņēma apaļo koka dēli un gāja mājās.

Nākamajā dienā Sintija nopirka jaunas otas un krāsas.

“Labi!

Uzgleznošu kaut ko,” viņa nolēma.

Sintija nolika sev priekšā zilās krāsas tūbiņas.

Sintijai bija grūti sākt gleznot.
Sākumā viņa pat raudāja.
Vēlāk krāsu smarža Sintiju nomierināja.
Gleznot palika pavisam viegli un priecīgi.
Viņa uzgleznoja vilku un mēnesi.
Sintija skatījās uz savu gleznu.
Viņas krūtīs vairs nebija smaguma.
Sintija jutās brīva.
“Viltīgais Leo!”
Sintija pasmaidīja.

Nākamajā dienā Sintija ieradās zupas virtuvē ar gleznu.

Viņa piegāja pie Leo un samīļoja viņu.

“Šī glezna nav zupas virtuvei.

Gleзна ir tev,”

Sintija čukstēja.

“Es mīlu tevi,”

Leo klusi teica Sintijai.

Sintija ar Leo sāka dzīvot kopā.

Sintija atkal sāka gleznot.

Tāpēc vienā istabā Leo iekārtoja mākslas darbnīcu.

Sintijai tas patika.

Viņa vairs neskatījās citu mākslinieku video internetā.

Sintija gleznoja dabā redzamās krāsas.

Ziemassvētkos zupas virtuve rīkoja Sintijas gleznu izstādi.

Kāds cilvēks jautāja Sintijai:

“Kas tevi iedvesmo gleznot?”

“Daba,”

Sintija atbildēja.

Tad Sintija piegāja pie Leo un čukstēja:

“Bez tevis nebūtu šīs izstādes!”

Gleznu izstāde

